

Kòlãda dlô wnëczka

Sł.: Eugeniusz Pryczkowski

- Jô jem dëcht czekawi wiedzec,
jak to w Gòdë przódë bëło;
czë kòl stołu mógł dërch sedzec
i w darënkach grzebac wkòło?

- Ale gwësno! Kò pò sztëczkù
wszëtcë bëłë òdzielony.
Kòzdi za to - mój të wnëczkù -
wdzãczny bëł i ùceszony.

- Czë rôz piérwi biédné chwile
Lëdze nawet w swiãta wiedlë,
że bez widu i mòbilë
do wieczczë sadac mòglë?

- Mòje dzeckò! W chëczach piãkny
wid rodzynny przódë mielë:
wspólné gòdczi, spiëwë wdzãczné,
zwëków snòzich baro wiele.

Gwës sã w głowach dzys nie miescy,
czej tak wiele je wigòdów,
że nôwiãkszé dlô mie szczescé
bëło òbczas tëch tam Gòdów.

Kołęda dla wnuczka

Sł.: Eugeniusz Pryczkowski

- Jestem ciekaw wiedzieć,
jak dawniej było w Boże Narodzenie;
czy można było przy stole wciąż siedzieć
i w prezentach grzebać na okrągło?

- Ależ oczywiście! Przecież po kawałku
Wszyscy byli obdzieleni.
Każdy za to - mój ty wnuczku -
wdzięczny był i ucieszony.

- Czy dawno temu tak biedne chwile
Ludzie wiedli nawet w święta,
że bez światła i telefonów komórkowych
mogli siadać do wieczerzy?

- Moje dziecko! W domach piękne
światło rodzinne mieli dawniej:
wspólne rozmowy, wdzięczne pienia,
pięknych zwyczajów bardzo dużo.

Pewnie dziś nie mieści się to w głowach,
Kiedy tak wiele mamy wygod,
że największe dla mnie szczęście
było w czasie tamtych Bożych Narodzeń.